

- decyzja ta nie sprzeciwiła się lub zatwierdziła metodę przydziału pozwoleń ustanowioną w art. 3 ust. 7 i 8 krajowego planu rozdzielania Zjednoczonego Królestwa i w pkt 28-30 załącznika C do tego planu, ponieważ traktuje ona cementownię jako rozpoczynającą działalność w roku, w którym cementownia ta uruchamiała działalność, i traktuje ten rok jako pierwszy rok działalności wspomnianej cementowni, kalkulując przydział pozwoleń na podstawie średnich emisji w okresie referencyjnym 2000-2003, wyłączając najniższe emisje roczne, niezależnie od rzeczywistego okresu działalności cementowni;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga opiera się na art. 230 WE i zmierza do stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji z dnia 29 listopada 2006 r. dotyczącej krajowego planu rozdzielania pozwoleń na emisje gazów cieplarnianych notyfikowanego przez Zjednoczone Królestwo zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady.

Powody stwierdzenia nieważności przywołane przez skarżących dotyczą głównie faktu, że Komisja rzekomo powstrzymała się od sprzeciwu (lub zatwierdzenia) w odniesieniu do zaniżonego przydziału pozwoleń dla należącego do skarżącej zakładu w Rugby, co zdaniem skarżących:

- stanowi bezprawną dyskryminację tego zakładu, ponieważ przydział ten nie uwzględnia odpowiednio okresu jego działalności i oparty jest na okresie emisji, o którym władze Zjednoczonego Królestwa wiedziały, że nie jest reprezentatywny;
- ogranicza prawo spółki dominującej Cemex Espana do zakładania przedsiębiorstw, ponieważ utrudnia i czyni mniej atrakcyjnym korzystanie z jednej z podstawowych swobód przez tę spółkę dominującą i nie może być uzasadnione nadrzędnymi względami interesu publicznego;
- w połączeniu z wynikającym z tego zawyżonym przydziałem na rzecz konkurentów skarżącej przydział ten stanowi pomoc państwa niezgodną z art. 87 i 88 WE.

(¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, str. 32).

Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2007 r. — US Steel Košice przeciwko Komisji

(Sprawa T-22/07)

(2007/C 56/71)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: US Steel Košice s.r.o. (Koszyce, Słowacja) (przedstawiciele: adwokaci E. Vermulst, S. Van Cutsem)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji D/59829 z dnia 22 listopada 2006 r. w sprawie stosowania limitu sprzedaży w odniesieniu do Bułgarii i Rumunii;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

W swej skardze skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji D/59829 z dnia 22 listopada 2006 r. rozszerzającej stosowanie do Bułgarii i Rumunii limitu sprzedaży, o którym mowa w Tytule IV, pkt 2(a)(i) Załącznika XIV do Aktu Przystąpienia. Sporna decyzja ustaliła, że limit sprzedaży na rok 2007 i kolejne lata musi być ponownie obliczony, biorąc pod uwagę dane dotyczące sprzedaży Bułgarii i Rumunii w roku 2001. W tym celu, ww. decyzja zobowiązała Republikę Słowacką do przedstawienia danych sprzedaży skarżącej 2001 r. w tych krajach.

Skarżąca jest beneficjentem pomocy w postaci ulgi podatkowej na podstawie środków przejściowych z zakresu pomocy państwa, którą Republika Słowacka ma prawo stosować w odniesieniu do jednego podmiotu w sektorze stali.

Na poparcie swoich żądań skarżąca podnosi, że sporna decyzja jest bezprawna w zakresie, w jakim wymaga od skarżącej dokonania zmiany w jej polityce sprzedaży i objęcia limitem sprzedaży niektórych produktów stalowych klientom z Bułgarii i Rumunii, aby móc korzystać z pomocy dozwolonej prawem wspólnotowym.

Skarżąca podnosi, że sporna decyzja nakłada dodatkowy warunek, którego nie było w momencie wejścia w życie Aktu przystąpienia, w związku z czym jest sprzeczna z treścią, duchem i ogólną strukturą Aktu przystąpienia. Według skarżącej „rozszerzona UE”, o której mowa w Załączniku XIV, Tytuł 4 pkt 2 (a)(i) nie obejmuje Rumunii i Bułgarii.

Ponadto skarżąca twierdzi, że należy stwierdzić nieważność spornej decyzji, ponieważ Komisja nie miała uprawnień do działania, naruszyła uzasadnione oczekiwania skarżącej i nie przestrzegła zasady proporcjonalności.